

Arrest

nr. 269 786 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. DUPONT
Rue des Guillemins 139
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2021 tot intrekking van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat O. DUPONT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Guineese nationaliteit.

Zij stelt dat zij in Guinée leeft met haar vrouw en kinderen.

De verzoekende partij was in het bezit van een visum type C met nr. 601619214, afgeleverd door Frankrijk, geldig van 24 september 2021 tot 23 september 2022. Sinds 20 februari 2018 werd haar visum volgens haar telkens vernieuwd. De verzoekende partij stelt dat zij haar visum gebruikt om zich naar Frankrijk te begeven voor medische redenen. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Zij beschikt daar over een gehoord verblijf. Op die momenten reist zij ook door Europa.

Op 19 november 2021 heeft verzoekende partij het vliegtuig genomen vanuit Freetown (Sierra Leone) om zich naar Portugal te begeven, met tussenstop in Brussel. Op de luchthaven Brussel-Nationaal werd de verzoekende partij gecontroleerd. Haar visum werd daarop ingetrokken en men gaf haar het bevel terug te keren naar Guinée. De verzoekende partij is vrijwillig naar Guinée vertrokken, maar betwist nu de intrekking van haar visum.

De beslissing tot intrekking van het visum van verzoekende partij van 20 november 2021 is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Geachte mevrouw, Meneer B., I. S.

De/het , ambassade/consulaat/consulaat-generaal in

*Op verzoek van de gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te Brussel Nationaal*

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer 601619214, afgegeven: 15/09/2021.

het visum is geweigerd   het visum is nietig verklaard   X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

(...)

2. 3 het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van een visum afgeleverd door Frankrijk, het visum werd afgeleverd voor familiebezoek te Frankrijk. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Portugal zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in Frankrijk te voltrekken. Betrokkene is tevens niet in het bezit van een terugkeerticket wat controle op vertrek niet mogelijk maakt. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 34 van de gemeenschappelijke Visumcode, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar twee middelen als volgt toe:

“2.1. Premier moyen : Violation de l'article 34 du Code communautaire des visas

La partie adverse a invoqué l'article 34 du code communautaire des visas afin de révoquer le visa du requérant. Cette disposition énonce plusieurs conditions pour qu'un Etat membre puisse abroger un visa, dont une suspicion de fraude, le non-respect des conditions d'octroies lors du contrôle, l'absence de justificatifs ou l'existence d'un danger.

En l'espèce, le requérant s'est vu délivrer son visa pour des raisons touristiques et médicales. C'est à tort que la décision attaquée soutient que son visa lui aurait été délivré pour raisons familiales.

Dès lors, le visa du requérant ne pouvait être abrogé, comme l'a pourtant fait la partie adverse.

On relèvera que le requérant était en possession de son bail de location, de sa preuve de rendez-vous chez son cardiologue et de ses billets d'avion (aller-retour - pièce n ° 6) .

2.2. Deuxième moyen : Violation des article 2 et 3 de loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et du principe de bonne administration en ce qu'il impose à la partie adverse de prendre en considération tous les éléments à la cause.

La décision attaquée est motivée comme suit : (...)

Le requérant n'a jamais obtenu de visa pour des raisons familiales, il n' a ni famille ni proches vivant en France.

La motivation est erronée en faits, repose sur des éléments contraires à la réalité du requérant, et est fondée sur des éléments imaginés.

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent que la motivation soit adéquate. Pour être adéquate, la motivation doit être claire, précise et exacte.

Or, reposant sur des éléments erronés, cette motivation ne rencontre pas le prescrit légal."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat het visum dat aan verzoekende partij door Frankrijk werd afgeleverd werd ingetrokken omdat *“het visum werd afgeleverd voor familiebezoek te Frankrijk. Betrokkene wenst het Schengengrondgebied te betreden via België voor een verblijf dat zich uitsluitend in Portugal zal voltrekken. Om te voldoen aan de voorwaarden voor afgifte van een visum dient het hoofdverblijf van betrokkene zich in Frankrijk te voltrekken. Betrokkene is tevens niet in het bezit van een terugkeerticket wat controle op vertrek niet mogelijk maakt”*.

De artikelen 32, 1, a en 34, 1, en 2 van de gemeenschappelijke Visumcode worden in de bestreden beslissing expliciet vermeld als de grond van de bestreden beslissing.

Artikel 32, 1, a) van de gemeenschappelijke Visumcode bepaalt:

“Artikel 32

Weigering van een visum

1. *Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:*

a) *indien de aanvrager:*

i) *een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*

ii) *het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*

iii) *niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*

iv) *in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*

v) *ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*

vi) *wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*

vii) *in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, (...)”*

Artikel 34, 1. en 2. van de gemeenschappelijke Visumcode bepalen:

“Artikel 34

Nietigverklaring

1. *Een visum wordt nietig verklaard indien blijkt dat op het moment van afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was, met name indien er ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat het visum op onrechtmatige wijze is verkregen. Een visum wordt in beginsel nietig verklaard door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat nietig worden verklaard; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de nietigverklaring in kennis gesteld.*

2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld. (...)"

In het administratief dossier bevindt zich een verslag van de federale politie, veiligheidsdetachement, Nationale luchthaven, afdeling grenscontrole van 20 november 2021. Uit dit verslag blijkt dat de verzoekende partij werd tegengehouden door de grenscontrole. Zij verklaarde dat zij familie zou gaan bezoeken in Portugal. De grenspolitie stelde echter vast dat het visum werd uitgegeven voor familiebezoek in Frankrijk (Av. De Flandre 147). Op het ogenblik dat zij werd tegengehouden door de grenspolitie maakte de verzoekende partij haar paspoort (met visum kort verblijf) over, alsook haar bewijs van vaccinatie tegen covid en haar vliegtuigticket.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij thans stelt dat zij het bewijs voorlegde van een afspraak bij haar cardioloog in Frankrijk, van een huurcontract en van een terugkeer ticket. Deze documenten werden pas gevoegd bij huidig beroep. De Raad treedt op als annulatierechter en kan slechts rekening houden met stukken die gekend waren door het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Aangezien het bestuur/grenspolitie deze stukken niet kende, kon ze er ook geen rekening mee houden.

De verzoekende partij verklaarde inderdaad dat zij op familiebezoek ging naar Portugal. Waar zij thans voorhoudt dat haar nooit een visum werd afgeleverd voor een familiebezoek, is het de Raad onduidelijk waarom zij zelf aan de grenspolitie verklaarde dat zij op familiebezoek ging naar Portugal. Ook al was zij in het bezit van een Schengenvisum had zij op zijn minst de werkelijke reden van haar reis kunnen opgeven.

Gelet op de eigen verklaringen van de verzoekende partij acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk.

Met haar betoog toont de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aan.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU